

סוגרים שבוע

מספרים ש...

הקולות שאתה שומע

שני מכרים ותיקים נפגשו אחרי שנים שלא ראו זה את זה. הם צעדו להם ברחוב ביחד, נזכרו בימים עברו. "רק רגע", אמר אחד מהם, "אני חושב שאני שומע משהו". הוא הסתובב והזיז אבן שצרצר היה לכוד מתחתיה.

"תשמע, זה מדהים", אמר לו חברו, "מכל האנשים ברחוב הממהרים בשעה זו הביתה מהעבודה, ועם כל הרעש של תנועת כלי הרחב ברחוב – אתה היחיד ששמע את הצרצר".

"ידידי, כבר מזמן למדתי שאנשים שומעים מה שהם רוצים לשמוע, ענה לו החבר, תוך כדי שהוא מוציא מטבע מהכיס, "שים לב, הרעש של התנועה ברחוב הוא אותו רעש, והבט מה יקרה כעת", ובעודו מדבר, השליך את המטבע על המדרכה. באופן מפתיע גם אנשים שהיו בטווח שמיעה רחוק עצרו וחיפשו מהיכן הגיע הרעש של המטבע.

נקודה למחשבה: אילו קולות אתם שומעים? ואילו קולות לא? כיצד אפשר לפתח את השמיעה שלנו כך שנקלוט גם קולות עדינים שאיננו חשים בהם כעת?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **סליחה** – "וְנִסְלוּ לְכָל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (טו, כו) - למה קשה כל-כך לבקש סליחה? האם יש דרך נכונה ולא נכונה לעשות את זה? למה קשה לסלוח? האם יש מצבים בהם מוצדק לא לסלוח למי שפגע בדך גם אם הוא מבקש סליחה?

* **ולא תתורו** - "וְלֹא תִתְּוּרוּ אֲזֹרֵי לְבַבְכֶם וְאֲזֹרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אִתְּכֶם זֵימִים אֲזֹרֵיהֶם" (טו, לט) – כיצד אפשר להתמודד עם הפזילה החוצה וההשוואות הבלתי פוסקות לידשא של השכן? ובעיקר למה שיש לו בתוך הבית? האם יש לה גם מקום חיובי?

מתוך הפרשה

תקציר: חטא המרגלים * דיני קורבנות בארץ ישראל: מנחה ונסכים, מצוות חלה, שגגת עבודה זרה * פרשת המקושש * מצוות ציצית.

מי יצליח לצייר את המלך?

ברחבי הממלכה פורסמה הודעה חגיגית: "הוד מלכותו מחפש צייר אומן. אשף מכחול שיידע לצייר בנאמנות את דמותו של המלך". הדיוקן המפואר יוצב לראווה בכיכר העיר, והצייר המוכשר יזכה בפרס גדול. אלא שבפני האומן ניצבה משוכה לא קלה. אותו מלך היה חובב מלחמות, ובמהלך הקרבות השונים איבד רגל אחת ועין אחת. כיצד ניתן לצייר מלך בעל מוס שכזה?

לא חלף זמן רב ובשער הארמון הופיע צייר שנענה לאתגר. במשך חודש ימים הוא עבד בימים ובלילות ובבוא היום נערך טקס חגיגי בהשתתפות כל השרים והדוכסים כדי לחשוף את היצירה הנכספת. הלוט הוסר ומפיות כולם בקעו קריאות התפעלות. בציור נראה המלך כשהוא שלם ברמ"ח ושס"ה ושום זכר לא ניכר לעקבות מלחמותיו. "מדהים...איזו יופי...יוצא מן הכלל...", הסכימו השרים פה אחד. רק המלך לא היה מרוצה. "שקרן! נוכל! על מי אתה בא לעבוד?! מה שמצויר כאן זה בכלל לא אני. השליכו אותו אל הכלא".

בתוך יום פורסם מחדש המכרז המלכותי ותוך זמן לא קצר הופיע מתנדב שני למשימה המאתגרת. במשך חודש שלם הוא עמל על היצירה כשכולם כוססים ציפורניים בציפייה לתוצאה. ברגע הסרת הלוט עצרו כולם את נשימתם. המלך נראה בדיוק כמו שהוא במציאות: בעל מוס, חסר עין, חסר רגל. "מדויק להפליא", הסכימו השרים, "אין מה לומר, זה הרי בדיוק הוד מלכותו...". אלא שהמלך עצמו השתולל מזעם. "חצוף! עז פנים! ככה אתה רוצה לבזות אותי בפני כל הממלכה?! השליכו אותו אל הכלא".

המודעה פורסמה בפעם השלישית כשהפעם לא היו עליה כל-כך קופצים... חלף זמן רב עד שהופיע אדם בשער הארמון והודיע שהוא נענה למשימה. השרים התפלאו על ההעזה ועל האומץ אך חששו שגורלו של המסכן יהיה כשל קודמיו. בתום חודש עבודה מאומצת נערך טקס החשיפה כשאת המתח באוויר ניתן היה לחתוך בסכין. הלוט הוסר ויצירת הפאר נחשפה לעיני כל. המלך נראה מעט מרחוק כשהוא רוכב על סוס הניצב ליד האגם בינות לעצים המלבבים. דמותו של הוד מלכותו נראתה בפרופיל מן הצד כשרגלו האחת מצד זה של הסוס, אך השניה נסתרת מן העבר האחר ולא ניתן לראותה. המלך נראה כשהוא אוחז בידו קשת ומכוון אותה אל האופק לעבר מטרה נעלמה כשעינו האחת עצומה למען הדיוק בקליעה. דממה אחזה בשרים. אף אחד לא העז להוציא הגה וכל העיניים נתלו במלך. הוד מלכותו זרח מאושר. "נפלא! הרי זה בדיוק אני. נהדר! לא יכולת לצייר זאת טוב יותר. העניקו לו את הפרס הגדול".

נקודה למחשבה: כיצד הסיפור הזה קשור לפרשת השבוע ולחטא המרגלים? (כיוון מחשבה: מה רוצים מהם? הרי הם נשלחו כדי לתאר את מה שהם רואים, לא?)